

Розділ 7

Розділ 7 ПРИХОВАНА ЯМА

Дітям приємно було думати, що вони будуть харчуватися окремо від дорослих у старій класній кімнаті. Ніхто не хотів знатися з паном Ленуаром! Їм було шкода Мерібел, через те що в неї такий дивний батько.

Незабаром вони облаштувалися у Вершині контрабандистів. Щойно Джорджа переконалася, що Тіммі в безпеці і щасливий, хоча й почувався ні в сих ні в тих, вона теж заспокоїлася. Складно було тільки приводити Тіммі до її кімнати уночі. Робити це треба було в темряві. Блок мав нестерпну звичку з'являтися раптом і нишком, і Джорджа жахалася на саму думку про те, що він може ненароком помітити пса.

Протягом кількох наступних днів життя Тіммі складалося незвично. Доки діти перебували в будинку, він мав залишатися у потаємному вузькому коридорчику, де, уражений, тинявся насамоті, нашорошуючи вуха в очікуванні свистка, який означав, що треба бігти до шафи, звідки його випустять назовні.

Тіммі годували досхочу, бо Смоляний щовечора спустошував продуктову комірку, і кухарка Сера дивом дивувалась, куди зникають супові кістки та інші продукти. Тіммі ураз глотив усе, що йому приносили.

Щоранку діти виводили його на прогулянку. А перша така прогулянка була просто карколомною!

Джорджа нагадала Смолянному про його обіцянку щодня вигулювати Тіммі.

— Якщо пса не вигулювати, він відчує себе нещасним! — сказала вона. — Але як це влаштувати? Адже ми не можемо проходити через весь будинок і виходити з ним через парадні двері! Бо напевно натрапимо на твого вітчима!

— Я ж казав тобі, недотепо, — відповів Смоляний, — що знаю підземний хід, який виходить на пів дорозі схилом пагорба в долину. Я тобі покажу. Щойно ми туди спустимося, то опинимося в безпеці, бо навіть якщо наскочимо там на Блока чи ще когось із знайомих, вони не втямлять, що це наш пес. Подумають, що це якийсь бездомний собака.

— Ну, покажи вже, куди йти! — нетерпляче сказала Джорджа.

Розмова відбувалась у відпочивальні Смоляного, і Тіммі лежав на килимку біля Джорджі. Тут вони почувалися в безпеці, бо дзижчалка відразу ж сигналізувала, коли хтось відчиняв двері в кінці довгого коридора.

— Для цього слід перейти до кімнати Мерібел, — зауважив Смоляний. — Запевняю: ти будеш шокована, коли побачиш цей хід!

Він визирнув у коридор. Двері на протилежному кінці були зачинені.

— Мерібел, прокрадися до тих дверей і пильнуй там! — наказав Смоляний. — Попередиш, якщо хтось підніматиметься сходами. Якщо там нікого, ми майнемо до твоєї кімнати.

Мерібел побігла до дверей в кінці коридора. Вона прочинила їх, й одразу в кімнаті Смоляного почулося попереджувальне дзижчання. Від цих звуків Тіммі люто

загарчав. Мерібел визирнула на сходи й подала знак, що там нікого немає.

Діти перебігли з кімнати Смоляного до кімнати Мерібел, яка тут же приєдналася до них.

Вона була схожа на кумедну мишку: сором'язлива і боязка. Вона всім подобалася, а за сором'язливість її завжди піддражнювали.

Дражнилки Мерібел не подобалися. Сльози набігали їй на очі, й вона одразу відверталася.

— Це минеться, коли Мерібел піде до школи, — сказав Смоляний. — Звичайно, вона від усього ніяковіє, бо цілий рік замкнута тут у чотирьох стінах. Вона майже не бачиться зі своїми однолітками.

Діти забігли до кімнати маленької дівчинки й причинили двері. Смоляний повернув ключ у замку.

— На той випадок, якщо нашому приятелю Блоку заманеться тут понишпорити, — з усмішкою зауважив він.

Потім Смоляний зайнявся пересувати меблі попід стіни. Діти спочатку здивувалися, а потім почали допомагати.

— Нащо це пересовування? — поцікавився Дік, борсаючись із важкою скринєю.

— Треба підняти цей важезний килим, — захекався Смоляний. — Його спеціально тут постелили, щоб приховати люк. Принаймні я завжди так думав!

Коли відсунули всі меблі попід стіни, діти відгорнули важкий килим. Під ним була фетрова підстилка — її теж відгорнули. І тоді побачили люк у підлозі з кільцем для відкривання.

Усі були збуджені. Ще один таємний хід! Схоже, тут всіляких ходів подостатком! Смоляний узявся за

кільце, й важкий люк легко відкрився. Діти зазирали в нього, але нічого не побачили, бо там був суцільний морок.

— А сходинки там є? — поцікавився Джуліан, утримуючи Енн подалі від люка, щоб вона туди не впала.

— Ні, — відповів Смоляний, простягаючи руку до великого ліхтаря, який прихопив із собою. — Дивіться!

Він увімкнув ліхтар, і діти йойкнули. Під люком виявився глибезний колодязь!

— Овва! Він же тягнеться на милі попід фундаментом будинку! — сказав здивований Джуліан. — Просто якась бездонна яма. А нащо вона?

— Мабуть, її використовували як схрон або щоб когось занапастити! — пояснив Смоляний. — Еге ж, гарна місчинка? Як упадеш туди, то гепнешся вниз, як лантук з кістками!

— Але... як ми спустимо туди Тіммі? А самі як спустимося? — запитала Джорджа. — Я нізащо не хочу туди впасти!

Смоляний розсміявся.

— І не треба, — заявив він. — Поглянь сюди. — Він відчинив дверцята шафи, простягнув руку до широкої полиці. Потягнув щось, і діти побачили шнурову драбину, тонку, але дуже міцну. — Ось дивіться! Ми можемо спуститися по цій драбині.

— Тіммі не може, — заперечила Джорджа. — Він не може лазити навіть по звичайній драбині.

— Невже? — здивувався Смоляний. — Але Тім справляє враження розумного пса — я гадав, він легко може впоратися з таким завданням.

— Не може! — наполягала Джорджа. — Це дурна ідея.

- Відірвись на хвилику від читання і подумай, то як же дітям спустити Тіммі? Напиши тут свої ідеї.

— Я знаю, що робити! — сказала раптом Мерібел і зашарілася через власне сміливе втручання в розмову. — Гадаю, я знаю що робити! Треба взяти білизняний кошик і посадити в нього Тіммі. Обв'яжемо кошик мотузками і спустимо вниз, а потім так само витягнемо нагору!

Діти витріщились на неї.

— То це ж блискуча ідея! — тепло мовив Джуліан. — Розумниця, Мерібел. У кошику Тіммі буде в безпеці, тільки кошик має бути містким.

— У нас на кухні є кошіль, — зауважила Мерібел. — Ним користуються, тільки коли приїздить багато гостей, як от зараз. Можна його взяти.

— Авжеж! — погодився Смоляний. — Звичайно, так і зробимо. Піду зараз принесу.

— Але яку причину ти для цього вигадаш? — гукнув Джуліан навздогін. Та Смоляний уже відімкнув двері й щодуху гайнув коридором! Він був страшенно нетерплячий і ні хвилини не міг посидіти спокійно.

Джуліан замкнув за ним двері. Він не хотів, аби хтось увійшов і побачив згорнутий килим і зяючий люк!

Смоляний повернувся за дві хвилини, несучи на голові важкий білизняний кошіль. Він постукав, і Джуліан відімкнув двері.

— Чудово! — зрадів Джуліан. — Як ти його забрав? Ніхто не заперечував?

— А я ні в кого й не питав, — усміхнувся Смоляний. — Не було в кого... Блок десь із батьком, а Сера пішла по магазинах. Якщо виникнуть якісь питання, я поверну його на місце.

Шнурову драбину спустили в зяючий отвір. Вона, наче змія, ковзнула туди й розмоталася, сягнувши дна.

Тоді з кімнати Смоляного привели Тіммі. Він вбіг, вихляючи хвостом, радий, що знову з усіма дітьми. Джорджа попестила його.

— Любий Тіммі! Мені прикро, що доводиться тебе переховувати. Ну, нічого, натомість зараз ми всі разом вирушимо на прогулянку!

— Я спущуся першим, — рішучо мовив Смоляний. — Далі ви спустите Тіммі. Я обв'яжу його кошик вірвовкою. Вона надійна, міцна й достатньо довга. Краще прив'язати інший кінець до ліжка, і тоді ми легко його витягнемо, коли будемо повертатися.

Тіммі помістили до кошеля й наказали лежати. Він здивувався і погавкав. Але Джорджа затулила йому пащу.

— Цить! Мовчи, Тіммі, — сказала вона. — Я знаю, що це неприємно, але там на тебе чекає чудова прогулянка.

Тіммі почув слово «прогулянка» і зрадів, бо він саме й хотів гуляти — гуляти подовше на свіжому повітрі й на сонці!

Йому не сподобалося, коли його накрили кришкою кошеля, але, оскільки Джорджа вважала, що з усіма цими дивацтвами слід змиритися, Тіммі так люб'язно і зробив.

— Він і справді чудовий пес, — зауважила Мері-бел. — П'єр, спускайся вже і чекай там на кошіль.

Смоляний зник у темному отворі, тримаючи ліхтар у зубах. Він спускався все нижче й нижче, і нижче... Нарешті він досяг дна і посигналив ліхтарем. З глибини до дітей долинув його змінений голос:

— Ну ж бо! Спускайте Тіммі!

Білизняний кошіль, що тепер істотно поважчав, діти посунули до краю отвору. Потім узялися спускати

кошіль, який раз у раз бився об стінки колодязя. Тіммі гарчав. Йому не подобалася ця гра!

Дік і Джуліан тримали віршовку й попускали її якнайповільніше. Однак кошіль трохи гепнувся на дні. Смоляний відкрив його, й Тім з гавкотом вистрибнув назовні. Але його гавкіт здався дітям нагорі дуже слабким і віддаленим.

— Тепер ви по черзі спускайтеся вниз! — гукнув Смоляний, хитаючи ліхтарем. — Джуліане, двері замкнені?

— Так, — відповів Джуліан. — Чекай на Енн. Зараз її черга.

Енн було спочатку трохи лячно, але коли вона призвичаїлася знаходити ногами поперечини драбини, то дуже швидко завершила спуск.

Потім спустилися й решта, і незабаром всі стояли на дні глибокого колодязя. Діти з цікавістю озиралися. Повітря було сперте, а стіни позеленіли від вогкості. Смоляний посвітив довкола ліхтарем, і діти побачили, що навсібіч розбігаються проходи.

— І куди вони ведуть? — з подивом запитав Джуліан.

— Я ж вам казав, що в пагорбі чимало тунелів, — сказав Смоляний. — Ми перебуваємо на великій глибині в товщі пагорба, а ці тунелі ведуть до катакомб. Вони йдуть на багато миль у різних напрямках. Наразі їх ніхто не вивчає, бо в них уже пропало чимало люду. Колись існувала старовинна мапа підземелля, але вона загубилася.

— Дивовижа! — сказала Енн і здригнулась. — Не хотіла б я залишитись тут насамоті.

— Чудовий схрон для контрабанди, — зауважив Дік. — Тут її нізащо не знайдуть.

— Гадаю, давні контрабандисти знали кожен сантиметр цих ходів, — мовив Смоляний. — Ходімо! Ми підемо тим ходом, який виводить на поверхню пагорба. Там нам доведеться трохи дертися нагору, але, сподіваюся, ви не проти!

— Анітрохи, — погодився Джуліан. — Ми всі непогані скелелази. Але послухай, Смоляний, ти впевнений, що знаєш дорогу? Ми не хочемо заблукати тут назавжди!

— Звичайно, знаю! Гайда! — вигукнув Смоляний і, освітлюючи ліхтарем шлях, повів їх у вузький темний тунель.